

жена му. Ала щом бе събрал своите привърженици, щом бе видял малко сила и власт в ръцете си, вероломният ромеец бе върнал дъщеря му в Търнов, а Мануила бе натоварил окован във вериги на един кораб и го бе изпратил към южния бряг на Малоазийския полуостров, в Аталия, при турците. Но султанът на селджуците, Каикосру II, излезе по-благороден от родния брат. Той освободи пленника и му даде средства, за да отиде до земите на кир Ватаци. И сега Мануил готвеше поход против брата си Тодор в Тесалоника и брата си Константин в Голяма Влахия, подпомогнат от никейските войски.

~~Защото~~ Мария бе писала от Търнов писма, препълнени с молби, до Елена в Никея, а освен това и сам Ватаци не гледаше с добро око на възцаряването на младия ^и Иоан Комнен в Тесалоника.

Тъй мигът на слабост, издебнат от Ирина, сега всяваше раздори и тъги в дома му. И никой не подозираше всички съмнения и скрити скърби, които измъчваха сърцето на този честен венценосец.

Денем силният самодържец приемаше любовта и почитта на своя народ, който го приветствуваше с неизменна преданост, получаваше данъците и даровете на многобройните си васали, прекарваше часовете си сред монаси и учени, сред мъдречи и свети старци.

Слънце на изтока...

Пример за всички световни князе...

Избраник, обсипан с божните милости...

Ала нощем в очите му оставаха будни. Над морното му чело не слизаше благодатта на покоя. Той ставаше, бродеше из библиотеки, ровеше стари книги с избледнели пергаменти, разхождаше се дорде зората избистри зелените и жълти стъкла на прозорците, препълнен с грижовни мисли. Острото му око виждаше хладината на Ирина към Калиман и Тамара, забелязваше горещата ѝ привързаност към всичко, което ставаше в Тесалоника, умът ѝ бе винаги там, при майка ѝ и баща ѝ, при братята ѝ. Сърцето ѝ бе равнодушно към Търнов. Сякаш все още се чувствуваше пленница и жадуваше да излитне на свобода.